

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه پیشرو - ۴۰

۲۰ سپتمبر ۲۰۱۱

دوست صادق افغانستان کیست؟

افغان های آگاه و متعهد، استعمار را بدتر از استبداد می دانند!

افغانستان به خاطر موقعیت جیوپولیتیک خود به طور مستمر در طول تاریخ مورد یورش اشغالگران و امپراتوری های بزرگ جهانی قرار گرفته است و مردم استقلال طلب و آزادی خواه این کشور با قربانی های بی نظیر از استقلال و تمامیت ارضی مادر وطن دفاع کرده اند و اشغالگران جز شکست ننگین چیز دیگری در این سرزمین تجربه نکرده اند.

میرهن و واضح است و شواهد فراوان تاریخی نیز نشان می دهد که استبداد در کشور ما زمینه ساز استعمار و استعمار زمینه ساز استبداد تازه بوده و استعمار بدتر و جنایتبارتر از استبداد عمل کرده؛ که اینک بار دیگر خنجر مشترک این دو را هموطنان ستمدیده و زحمتکش ما بر گرده های شان احساس می کنند.

در این میان، عده ای که استقلال و آزادی را با بلند نمودن علم «جهانی شدن»، با بند بوت شان برابر می کنند و دنبال دوستان و دشمنان ستراتیژیک سرگردان اند و به این منظور جز دق الباب دروازه های سفارت های خارجی راه دیگری نمی شناسند، سخت در تقلا اند تا تفکیکی از دوست و دشمن ارائه دهند!!

عده ای در این میان کشورهای همسایه (پاکستان و ایران) را دوست افغانستان و ظاهراً کشورهای خارجی و به ویژه ایالات متحده آمریکا را دشمن کشورهای منطقه دانسته، و عده ای هم با شور و شعف و با غیظ عجیبی در رسانه ها، کشورهای همسایه را دشمن و ایالات متحده آمریکا را «دوست توانا و صادق برای مردم افغانستان» تبلیغ نموده که «متحمل قربانی ها و فداکاری های فراوانی شده است» و بدتر از همه اینکه سخن های مخیله زنگار زده شان را به مردم پیوند زده و ادعا می کنند که «هیچ افغان آگاه و متعهد نمی تواند بر فداکاری های متحدان بین المللی افغانستان در طول ده سال گذشته و از جمله ایالات متحده آمریکا چشم پوشی کند.»!

اما، هر دو طیف که از لحاظ سیاسی جزء سیستم فعلی هستند و در ضمیر شان خدمت به بیگانگان را حمل می نمایند و در رکاب سیاست های استعماری گام بر می دارند، تلاش می کنند که باورهای ضد استقلال و آزادی شان را با سفسطه بازی های تیوریک، به مردمی پیوند بزنند که در حال حاضر با شانه های رنجور و زخمی شان، بار اصلی جنگ را متحمل می شوند. اینان فراموش می کنند که توده های زحمتکش افغانستان به آن آگاهی سیاسی رسیده اند

که درک کنند که نه همسایگان و نه هم هیچ کشور دیگری به آنان آزادی، رفاه، برابری و استقلال داده نمی‌تواند، بلکه هر نوع مداخله، هجوم و اشغال به وسیله همسایه‌ها و امپراتوری‌های جهانی را اسارت افغانستان دانسته و از اینرو خیال باطل سپاسگزاری از نیروهائی که جز کشتار وظیفه‌ای ندارند، از سوی مردم افغانستان فقط تصور نوچه‌های سیاسی است که بلدند چگونه همراه با لیجنده هیولای قتل، خنده سر دهند. مردم افغانستان، جنایات خونبار اشغال ویتنام و سایر کشورهای دیگر جهان به وسیله اشغالگران گوناگون را فراموش نکرده‌اند و می‌دانند که چرا خلق ویتنام با قهرمانی تمام بیش از ۲۰۰ فرزند هلیکوپتر چینوک آمریکا را سرنگون ساختند و بیشتر از ۶۰ هزار نیروی اشغالگر را از پا درآوردند.

حال که یک بار دیگر تاریخ خونین استعمار در کشور ما تکرار می‌شود، مردم ستمدیده افغانستان می‌دانند که «جامعه جهانی» آن مدینه فاضله‌ای نیست که ایدیولوگ‌های غرب برای تبلیغ سیاست‌هایش دهن پاره می‌کردند، بلکه سیستمی است که به جای رفاه و آزادی و استقلال؛ قتل، کشتار، زندان، فقر، فساد، فحشاء، مواد مخدر، تکدی و جاسوس‌پروری را اساس می‌گذارد.

مردم زحمتکش افغانستان می‌دانند که در این ده سال، ۱۵۰ هزار چکمه پوش خارجی - که عده‌ای آنان را دوستان صادق‌شان می‌دانند - به جز ۵۰ هزار بار عملیات هوایی در یک سال؛ سالانه ۲ هزار بار عملیات هوایی شبانه؛ روزانه ۲۰ بار بمبارد که پشته‌هایی از کشته‌شدگان فراهمی، کنری، هلمندی، کندهاری، زابلی، ارزگانی، ننگرهار، خوستی، پکتیاوالی، کندزی و غیره به جا می‌ماند؛ ماهانه ۶۵۰ بار عملیات هوایی بر فضای افغانستان که بوی باروت، رنگ خون و استخوان‌های سوخته مردم «هدیه» آن است؛ قتل‌های عمدی به خاطر وقت‌گذرانی و تفریح؛ دریدن زنان خوستی به وسیله سگ‌ها؛ شوخی و بازی‌های آهانت‌آمیز و عکس‌های یادگاری با اجساد افغان‌ها، بریدن انگشتان دست چپ یک ارگونی به وسیله نیروهای CTPT آمریکائی‌ها، کشتار ده‌ها تن از افراد ملکی در شش ماه اول سالروان به وسیله عملیات هوایی ناتو؛ سیر صعودی کشتار انسان‌های زحمتکش این سرزمین به وسیله طالبان و نیروهای خارجی؛ ارمغان دیگری برای شان نداشته است. از اینرو آنان ابداً نمی‌توانند ممنون «فداکاری‌ها» و «قربانی‌های» آنانی باشند که جز غم، اندوه و درد جگرسوز ویرانی و بربادی کشورشان چیز دیگری در چننه با خود ندارند، فقط کسانی می‌توانند ممنون حضور «دوستان» شان در افغانستان باشند که از گاو شیری استعمار می‌دوشند، می‌خورند و چاق و فربه می‌شوند.

مردم افغانستان با شورش‌ها و تظاهرات‌های ضد جنایت‌های امریکائی و ناتو در کابل، جلال‌آباد، کنر، زابل، غزنی، پکتیا، هرات و دیگر نقاط با قاطعیت نشان داده‌اند که هیچ افغان آگاه و متعهد نمی‌تواند بر جنایاتی که علیه زحمتکشان کشورشان صورت می‌گیرد، چشم‌پوشی کند و بخیه بر لب بزند و به جای اعتراض، اسارت را تئوریزه کند.

لذا، افغان‌ها فقط کشورهائی را دوستان صمیمی و صادق مردم افغانستان می‌دانند که با همان شعار با شکوه نشریه پیشرو «نه آمریکا، نه طالب و جنگسالار، فقط نیروی سوم!» مردم ما را برای رسیدن به دموکراسی مردمی، ارزش‌های واقعی دموکراتیک، رفاه توده‌نی، استقلال سیاسی و اقتصادی کشور حمایت‌کنند و نگذارند امپراتوری‌های جهانی با شعارهای کاذبانه، خلق ما را زیر گیوتین استعماری شان به اسارت درآورند. نشریه پیشرو هر نوع مداخله، هجوم، بورش، کشتار و قتل به وسیله هر کشوری که باشد، را منافی استقلال افغانستان می‌داند و با تمام نیرو و توان خود علیه آن به مبارزه می‌پردازد.